

Így haladj előre!

Alkalom: Újévi IT
Dátum: 2024.01.01.

Ige:

1Kor 9,24-27 ²⁴Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. ²⁵Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant. ²⁶Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözők, mint aki nem a levegőbe vág, ²⁷hanem megsanyargatom és engedelmessé teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.

Fil 3,13-14 ¹³Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, ¹⁴de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.

Bev: Valaki egyszer azt mondta: „Szilveszterkor az optimista azért várja az éjfél, hogy az új év elkezdődjön. A pesszimista pedig azért, hogy az óév elmúljon.”

Tegnap magunk mögött hagytuk a 2023-as esztendőt, ma pedig elkezdtük az újesztendőt, a 2024-es évet. Még természetesen visszatekintünk ezekben az órákban az elmúlt évre, de mégis ma már sokkal inkább előre fele nézünk. Az Igéből nagyon jó és fontos dolgokat tanulhatunk meg a visszatekintésről és az előre nézésről.

1. Az Igéből mindenekelőtt világosan látszik, hogy Pál apostol pontosan tisztában van azzal, hogy útközben van: már elindult az úton, de még nem érkezett meg. Ezt nagyon fontos jól látni és tudatosítani saját magunknál is, hogy hol vagyunk, mert sokan úgy gondolkodnak az étellel kapcsolatban, hogy valami még hiányzik, még nem tudták elkezdni az életet, még nem indultak el, és még csak egyhelyben topognak. És éppen ezért várnak valami nagy dologra, egy döntő jelentőségű lépésre, ami jelet ad nekik arra, hogy elindultak az életben.

Vágyakoznak az előttük levő jövőre, de nem mernek megtenni fontos lépéseket, hanem csak sodródni, és közben megmarad a vágyakozás valami ismeretlen boldogabb jövő után.

Sajnos azt kell mondani, hogy tévednek. Mert miközben a jövő után vágyakoznak, nem élik meg a maga teljességében azt a jelent, a mai napot, ami elviszi őket a jövőbe. Ha nem teszünk semmit a holnapért, attól az még el fog érkezni, és valahogyan mégis haladni fog az életünk, de nem biztos, hogy örömünk lesz benne. És különösen nem biztos az, hogy így célba érkezünk.

2. Éppen ezért nem az a kérdés, hogy elindultunk-e, hanem a **kérdés sokkal inkább az, hogy jó felé haladunk-e? A jó cél felé halad-e az életünk?** Pál amikor megismerte Krisztust, és hinni kezdett benne, akkor fordult az élete a helyes irányba. Akkortól kezdve mondhatta azt, hogy Isten felé közeledő lett az élete, hogy **Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért** él, cselekszik, küzd és dolgozik.

Az életben nagyon sok mindent tehetünk, sokféle foglalkozásunk, munkánk lehet. Vagy éppen lehetünk még diákok, akik tanulnak, vagy már lehetünk nyugdíjasok. Akik még diákok, még életük első harmadában járnak, azok úgy érzik, hogy sokféle lehetőség és út van előttük. Ezért kipróbálnak többet is, aztán majd ráérnek választani, hogy melyiken haladjanak végig.

Ez igaz is, ha a tanulásra, vagy az élet különböző szakterületeire értjük. Persze, hogy tanuljanak sokféle dolgot, próbálják ki magukat többféle munkában. De ha az életvezetésről, és a lelki útról beszélünk, akkor ott nagyon nem mindegy, hogyan és merre halad az életünk. Mert a

lelki életben csak kétféle irány létezik a Biblia szerint: **vagy Istenhez közeledünk napról napra, vagy pedig távolodunk tőle.**

Ahogy haladunk előre az életünkben, ahogy idősödünk, úgy szűkülnek le a választási lehetőségek a munkában. Ezért sokszor azt érzik az idősek, hogy ők már nem tudnak váltani és mást csinálni, ők már így élték le az életük nagy részét.

De a lelki életben, az életvezetésben még az idős ember számára is két lehetőség van: **vagy Istenhez közeledik napról napra, vagy pedig távolodik tőle.**

Újév napján kérdés tehát mindnyájunkhoz ugyanaz: **az életünk jó felé halad? Isten mennyei elhívása felé közeledünk? Vagy esetleg távolodunk Tőle?** Szoktam mondani, hogy nem az a lényeg, hogy csak úgy vonatozzunk, hanem hogy arra a vonatra szálltunk fel, ami a helyes irányba visz bennünket.

3. **Pál tudja** tehát, hogy még nem érte el a célt, nem érte még el az Isten mennyei országát, de már úton van. És jó úton van. Isten felé közeledik.

Ilyenkor felmerül a kérdés, hogy miből tudom meg azt, hogy Isten felé közeledek, vagy Tőle távolodom? Kellene ehhez valami támpont, amihez viszonyítva látom, hogy merre tart az életem.

Az építőiparban pontosan tudják azt, hogy kell egy pont, amihez viszonyíthatják egy ház építését. Az építkezés mindig azzal kezdődik, hogy felveszik a „0” pontot. Kimérik a környező tereptárgyakat, az úttest síkját, és más viszonyítási pontokat, és ahhoz állítják be a „0” pontot. Onnantól kezdve mérik lefelé az alapozás méreteit. Majd, ahogy halad az építkezés, újból és újból kimérik és feljelölik a „0” pontot, mert akkor tudják az épület méretei pontosan tartani, és akkor tudnak a tervekhez pontosan igazodni, ha ezt a „0” pontot mindig látják maguk előtt, és mindig tudják, hogy hol van.

Először leütnek egy karót a földbe, és arra mérik és rajzolják fel. Majd amikor már van téglafal, akkor azon jelölik be. Ha a falon eltűnik a jelölés, mert éppen ott kell vésni, vagy a vízvezeték oda szerelik, vagy később bevakolják, akkor újból és újból kimérik és feljelölik ezt a „0” pontot egészen addig, amíg el nem készül az épület.

Éppen így tudunk mi is tenni a lelki életünk során. A Biblia, az Isten Igéje számunkra ez a „0” pont, amihez újból és újból viszonyítani kell az életünket. A Bibliát régen úgy is nevezték: zsinórmérték. **A zsinórmérték** a kőműveseknek az az eszköze, amit kifeszítenek, és mellette egyenesen tudják rakni a téglákat. Vagy éppen felülről lelógatják, és megmutatja, hogy az a fal függőlegesen van-e rakva, nincs-e eltérés.

Amikor azt szeretnénk, hogy Isten felé haladjon az életünk, akkor az Ige számunkra ilyen zsinórmérték, amely meg tudja mutatni, hogy jó irányba halad-e az életünk. Közeledünk-e Istenhez? Úgy élünk, hogy az kedves Neki? Vagy sem.

4. A következő kérdés az, **hogyan viszonyulok a mögöttem hagyott dolgokhoz, időkhöz, eseményekhez és tetteimhez?**

I. Ha valami rossz dolog történt, rosszul cselekedtem, mulasztásokat vagy hibákat követtem el az elmúlt esztendőben, akkor mit csinálok ezekkel a hibákkal? Sajnos gyakran előfordul, hogy **beleragadunk a múlt hibáiba**, és elkezdünk rágódni rajtuk. Bánt a lelkiismeret, hogy miért nem csináltuk másként? Miért nem voltunk körültekintőbbek, óvatosabbak, figyelmesebbek, stb. És azzal tetézzük a múlt évben elkövetett hibáinkat, hogy azokon rágódunk, újból és újból csak vádoljuk önmagunkat.

Pál apostol ezzel szemben mit tesz? **...ami mögöttem van, azt elfelejtve...** Tehát, egyszerűen elfelejti a múltban tett rossz dolgokat. Amit kellett, azt megbánta, bűnbánatot tartott miattuk, letette azokat Krisztus keresztye alá. De utána már nem foglalkozik velük, hanem elfelejti őket.

Mert amíg ezeket a múltbéli dolgokat az ember nem tudja vagy nem akarja elfelejteni, addig azok visszahúzzák és visszatartják a növekedéstől.

II. Hiba lehet az is, hogy beleragadhatunk a múlt dicsőségébe és sikereibe. Amikor valami sikerül, valamiben eredményesek vagyunk, annak jó örülni, és kell is örülni. Ezekből a sikerekből, az eredményekből nagyon jó feltöltekezni és erőt meríteni. Ugyanakkor hibát követünk el akkor, ha azt gondoljuk, hogy a tegnapi sikerei elegendők a ma vagy a holnap feladataihoz.

Amikor egy kisgyermek ügyesen megoldotta a rábízott feladatot, akkor természetes, hogy megdicséri őt az édesanyja vagy a tanító az iskolában. De holnap már ugyanazért nem fogják megdicsérni, hiszen már megkapta a dicséretet. Majd, ha valami új feladatot megold, akkor újból megdicsérik.

Egy sportoló, 30 évvel ezelőtt magasugrásban 245 cm-rel a legjobb lett, akkor megkapta az aranyérmet. Sőt, az eredményével világrekordot állított fel, amit azóta sem döntöttek meg. Mégsem teheti azt meg, hogy elmegy egy újabb versenyre, és azt mondja, hogy most is kéri az aranyérmet, hiszen tavaly már megugrotta a rekordot. A következő évben annak fogják adni az aranyérmet, aki akkor a legjobb eredményt éri el.

Éppen így mi sem ragadhatunk bele a múlt dicsőségébe. Abból erőt lehet meríteni, de a mai nap új kihívásoknak kell jól megfelelni.

5. Pál apostol szavai egyértelműen a sportból vett példákat tükrözik. Ő egyszerűen elfelejti mindazt, ami mögötte van. Nem rágódik a múlt hibáin, nem őrlődik azon, hogy mit rontott el vagy mit mulasztott el megtenni a múltban, hiszen azon már úgysem tud változtatni. Hanem azt mondja, hogy azt **el kell felejtetni**. Annak vége van. Azon nincs értelme keseregni, sem bosszankodni, hogy mit tettem rosszul, vagy miért alakult úgy, ahogy történt. Ezeket el kell felejtetni a saját érdekemben, **hogy ne akadályozzanak** abban, hogy célba érkezzek.

Mert amíg valaki a múlt hibái, mulasztásain és kudarcain kesereg, addig nem képes teljes figyelmével a jelenre koncentrálni, a jelen feladatait megoldani, és arra is képtelen, hogy előre tekintsen, és felkészüljön azokra a kihívásokra, amelyek a jövőben várhatók.

6. Pál apostol ezek után a következőt teszi: **ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé.**

Ebben a mondatban minden szó nagyon fontos. Figyeljük csak meg ezeket.

I. Ami előttem van – ezzel Pál kifejezi a céltudatosságot. Nem figyel oldalra, nem kalandozik el a figyelme, hanem arra koncentrálni, ami előtte van. Lehet, hogy lenne még körülötte nagyon sok minden, ami érdekelné őt, de tudatosan csak arra figyel, ami előtte van. És ahogy ismerjük a többi levelét, egyértelmű számunkra, hogy Pál Istenre összpontosít, az Úr akaratát tartja szeme előtt.

Olvastam egy nagyszerű történetet, amely segít ezt még közelebb hozni hozzánk.

Példa: Egyszer megkérdeztek egy futballedzőt, hogy mi volt sikereinek a titka? Hogyan volt lehetséges az, hogy 10 éven keresztül az általa vezetett csapatok mindig a legjobbak voltak a bajnokságban?

Az edző ezt válaszolta: „Amikor egy játékos a pályára lép, sokféle nézőközönségnek játszhat.

- Ha a szurkolóknak játszik, akkor mindent megtesz, hogy kivívja az elismerésüket és elkerülje, hogy kifütyüljék.

- Az is lehet, hogy éppen a barátnője figyeli a lelátóról, és a játéka csak neki szól.

- Vannak, akik az ellenfélhez igazodnak. Vagyis, ha gyengébb az ellenfél, akkor az ő teljesítményük is gyengébb, ha az ellenfél szabálytalankodik, akkor ők is szabálytalanok lesznek.

- Mások inkább a bírókra, vagy a partjelzőkre figyelnek, és ez határozza meg a teljesítményüket és a játékok minőségét.

- És olyanok is vannak, akik csak önmagukra figyelnek, mert sztárok akarnak lenni.”

Majd így folytatta az edző: „Az én játékosaim azonban tudják, hogy csak egy olyan ember nézi a meccset, akinek a véleménye és elvárásai valóban számítanak. Csak egyetlen ember tetszését kell kivívniuk, az enyémet. Nem számít, hogy éppen a nézők fütyülnek vagy éljeneznek. Nem

számít, hogy milyen erős az ellenfél, vagy mennyire méltányosak a bírák, mert én vagyok az egyetlen az egész közönségből, akinek számít a figyelme.

Ha ezt mindnyájan tudomásul veszik, és eszerint játszanak, akkor minden tőlük telhetőt megtesznek, apait-anyait beleadnak, és megnyerik a meccset.” (Wayne Rice, Fején a szöveget 3.; 146-147.o.)

Pál apostol pontosan erről az összpontosításról beszél. Arról, hogy neki csak az számít, hogy Istennek mi a véleménye az ő munkájáról, futásáról.

II. **„annak nekifeszülve”** – ez a második kifejezés Pál szavaiban, ami arra utal, hogyan figyel előre. Az apostol nem veszi félvállról az apostolságát, a hivatását, a munkáját. Nem úgy gondolkodik, hogyan ússzuk meg a legkevesebb munkával ezt a napot is.

Ellenkezőleg. Ő belead mindent, amit csak tud. Nekifeszül a feladatoknak. Mindent megtesz annak érdekében, hogy az, Aki őt szolgálatba állította, az az Isten, megelégedett legyen vele. Nekifeszül mindannak, amit csinál, amit Isten ügyéért tesz. Mindig igyekszik 100 %-os munkát végezni. Sosem gondolja azt, hogy most úgysem látnak, akkor lehet egy kicsit lazábban venni a dolgokat, hanem nekifeszül a feladatainak.

III. **A harmadik szó így hangzik: futok.** Ennek jelentése nagyon hasonlít az előző „nekifeszülve” kifejezésre. Azzal szervesen összekapcsolódik, azt kiegészíti.

Pál apostol futása annak ad hangsúlyt, hogy nem halogatja a cselekvést, hanem igyekszik gyorsan megtenni, elvégezni szolgálatát.

IV. **Végül a negyedik kifejezés: egyenest a cél felé.** Ez ismét azt jelenti, hogy az apostol rendkívül céltudatosan éli az életét és végzi szolgálatát. Pontosán tudja azt, hogy a sok lehetséges cél közül melyik az az egyetlen és legfontosabb cél, amifelé érdemes nekifeszülve futni. Ez a cél nem más, mint **Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalma**. Másképpen megfogalmazva ez az üdvösség, az örök élet, amire Isten vár bennünket, amit Krisztus Jézus által kapunk meg. Aki hisz Jézusban, mint Megváltóban, az ajándékként kapja meg a mennyei üdvösséget.

7. Újév első napján az Ige számunkra a 2023-as esztendő méltó lezárását és a 2024-es esztendő reményteljes elkezdését kínálja fel.

Induljunk el úgy ebben az évben úgy, hogy tudjuk, nem bizonytalan előttünk a cél. Ezen az úton nagyon sokan fognak bennünket nézni, figyelni és kísélni. De egészen biztos az is, hogy kegyelmes Istenünk is figyelemmel kíséri lépteinket és cselekedeteinket. Mi ne akarjunk senki másnak megfelelni, csak egyedül a mi mennyei edzőnknek, Urunknak és Istenünknek.

Legyen ebben az esztendőben hitvallásunkká Pál apostol kijelentése: **¹³Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, ¹⁴de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért. Ámen.**

Loment Péter lelkész